

Единайсета глава

Самолетът излита от JFK и се отправя на запад. В салона отново остават само Миро, Драгица и непознатият.

- Къде ни водите? - пита Миро.

- В Колорадо. - отговаря небрежно непознатият.

- В Колорадо? Какво ще правим там?

- Там нашият алианс има база. Добре обзаведена и оборудвана. Ще имате възможност да работите необезпокоявани от никой.

- Виж какво – казва Миро, - смятам, че допускате голяма грешка, като ни отвличате. Близките ни не знаят нищо за нас, тревожат се, майка ми не е добре, може да й се случи нещо от безпокойствата, които й причинявате. Постъпката ви е абсолютно безотговорна.

- А твоята постъпка отговорна ли беше? - на свой ред пита непознатият.

- Не съм направил изобщо нищо, което да ви застраши – заявява Миро. - Нито аз, нито Драгица. Малко се пошегувахме и толкова. Никой нямаше да се разприказва навън, пред непознати. Пък и кой ли щеше да обърне внимание на тези глупости? Разберете, тази книга не представлява никакъв интерес. Всеки, който я види, ще разбере че е фалшификат или майтап и няма да се занимава с нея. Освен това, в Хърватска не използваме обла глаголица и никой няма да седне да чете книга, отпечатана с обла глаголица. Все едно да караш хърватин да чете книга на кирилица.

- Всичко това, което ми разправяш, няма връзка с това, което направи – казва спокойно непознатият.

- Какво съм направил? - чуди се Миро.

- Предостави текст от книгата на първия, който влезе в офиса ти – започна да изрежда непознатият. - По този начин изложи на риск мисията ни. После се разприказва за цената, която сме ти платили и я каза до последната липа. Тогава не ни остана нищо друго, освен да ви изолираме, за да не се разприказвате и пред други хора.

- Обясних ти – разпали се Миро, - че няма да се разприказваме пред други хора и причината е, че тази книга е такава глупост, че можем само да си навлечем присмеха на другите. Освен това, изобщо не съм предоставял текст от книгата на никого. Това, че Драгица случайно видя текста, изобщо не означава, че съм ѝ го предоставил. Значи, никой не е излагал тъпата ви мисия на риск. И още: цена изобщо не съм споменавал. Ако си толкова перверзен, че при подслушването си направил и запис, прослушай го, и ще видиш, че никъде не съм споменавал цената, която ми платихте. Просто си измисляш тези неща, за да оправдаеш употребата на сила, която използвахте, без да има нужда.

- Сила не сме използвали – отрича непознатият. - Но мерките, които предприехме, бяха наложителни. Не можехме да оставим нещата така. Драгица не е надеждна, щеше да се разприказва пред компанията, с която движи. Беше събрала достатъчно информация, включително вече беше изчислила и цената. Това, че не ѝ каза точната сума, не означава, че тя не я научи. Влязохме, когато тя вече я беше пресметнала.

- Глупости! Тя не е чак толкова гениална! - вика Миро. - Как може да пресметне цената, без да има никакви конкретни данни?

- Имаше конкретните данни – обяснява непознатият. - Каза ѝ, че имаш работа за пет месеца, а тя пресметна, че това са петстотин страници. После, след като

тя предположи, че сме ти платили по 100 куни на страница, я попита за курса на еврото и тя ти каза четиринайсет евроцента за куна. Когато възкликна „четиринайсет“, тя вече се беше досетила, че цената е четиринайсет пъти по-висока.

- Това направо ме уби! - разсмя се Миро. - Такава развинута фантазия имаш, човече! Как можа да направиш такова съчинение? Откъде изобщо ти дойде на ум?

- За телепатия чувал ли си? - пита го непознатият.

- Е, какво за телепатията? - Миро е вече раздражен.

- Ами... за телепатията – разперва ръце непознатият.

- Искаш да кажеш... - започва Миро. - Чакай, чакай!

Да не би да искаш да кажеш, че си следил мислите ни? Какви са тези глупости? Това го има само в научната фантастика! Ти май си падаш малко шарлатан. Висши технологии, извънземни, телепатия... Е, това вече е прекалено!

- Мога да ти докажа – казва непознатият. - Не искам да мислиш, че си невинен и че ние сме злодеите, понеже сме ви отвлекли.

- Хайде де, докажи! - Миро се държи предизвикателно.

Непознатият отваря нетбука си, намира някаква програма и я стартира. После изважда предмет, голям колкото монета от едно евро, и го залепва на челото на Миро. В съзнанието на Миро като няколко проблясъка преминават мислите на Драгица, съпровождащи разговора им в офиса му предния ден. „Хиляда и четиристотин куни... Сто деветдесет и три евро... Не... Хиляда четиристотин и шейсет куни... Двеста евро! Двеста евро!“

Миро се сепва. Непознатият сваля от челото му странния предмет и затваря програмата в нетбука си.

- Какви са тези трикове? - негодува Миро. - Ти на

хипнотизатор ли ми се правиш?

- Не – спокойно обяснява непознатият. - Това е запис на мислите на Драгица.

- Как можеш да запишеш мислите на човек? - не се предава Миро. - Опитваш се да ме заблудиш.

- Някога хората са оприличавали такива неща на магии или чудеса – парира го непознатият, - днес ги оприличават на шарлатанство. А тази реакция всъщност е израз на безсилието на ограничените ви мозъци да схванат, че има толкова напреднали технологии.

- Ти пък какво се правиш на много напреднал? - възмущава се Миро. - Дори да има такива напреднали технологии, ти не ги използваш коректно. Кой знае как си изопачил и манипулирал нещата. После ми ги показваш като автентични. Я не се излагай! Може да съм с ограничен мозък, но това не ми пречи да разбера кога ме мамят.

- Добре – вдига рамене непознатият. - Вие, хората, сте си все същите. Пълни с недоверие, скептически, готови за насилие, изобщо всички негативни качества, които се опитвате да припишете на нас...

- Ти май искаш да се изкараш светец – ехидно го прекъсва Миро.

- Признавам, че не съм светец – казва непознатият, - но твърдя, че не съм измамник.

- Жалко, не ти вярвам – приключва разговора Миро, обляга се назад и затваря очи. - Сега искам да поспя малко.